

The Legacy of Memory

An Interview with Isabella Skrzypczak

Some stories begin the moment someone knocks on the door in the middle of the night.

Isabella Skrzypczak, translator of her grandmother's Siberian

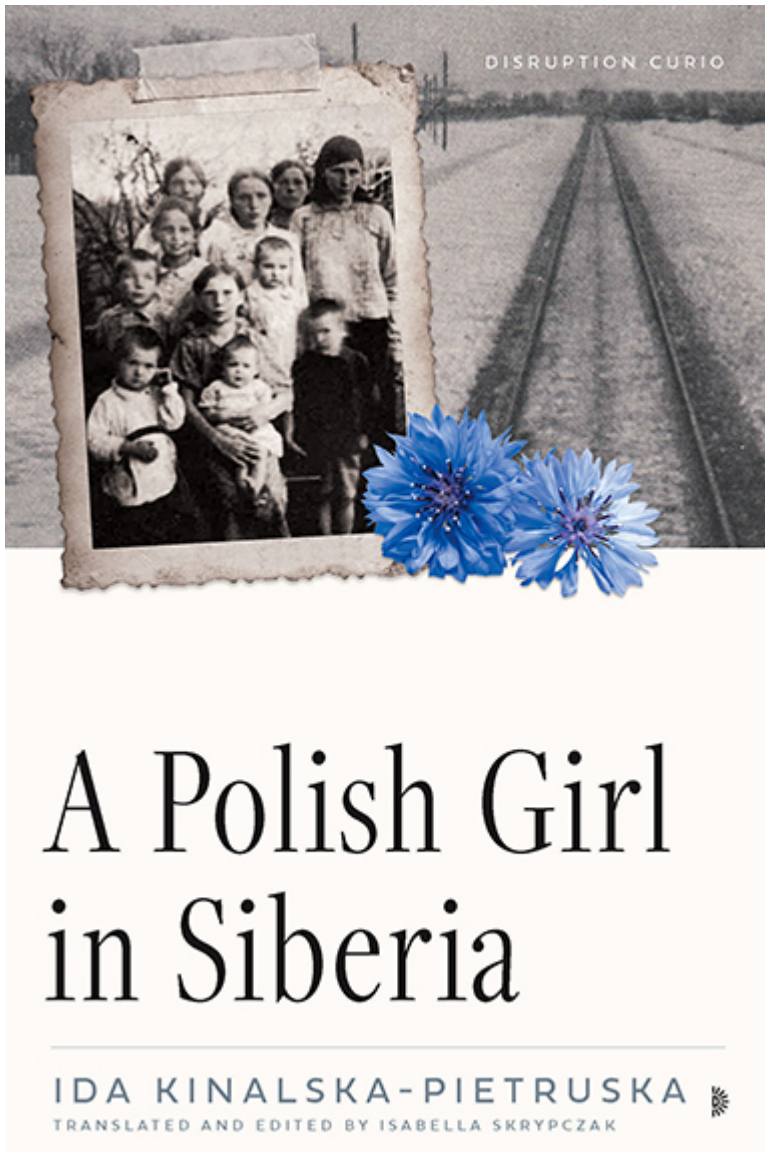
memoirs

The history of the twentieth century left Europe marked by countless tragedies. Yet not all of them have found equal space in the world's collective memory. In the shadow of dominant World War II narratives lies the fate of hundreds of thousands of Poles deported by Soviet authorities to Siberia and Kazakhstan.

One of them was Ida Kinalska-Pietruska. She was only six years old when, in 1940, Soviet soldiers broke down the door of her home and sent her, together with her mother, into exile — in cattle cars, deep into Stalin's empire. Her memories, recorded years later from the perspective of a child, remain a haunting testimony of that time.

Decades later, her story has been brought to new audiences by her granddaughter, Isabella Skrzypczak, who translated the memoir into English and enriched it with her own reflections. In doing so, she not only preserved a family history, but also gave voice to a larger, often overlooked human experience.

We speak with Isabella Skrypczak - the translator of her grandmother Ida Kinalska-Pietruska's book *A Polish Girl in Siberia* about how family memory can shape future generations, why certain experiences remain invisible in Western narratives of the war, and what it means to tell one's grandmother's story to the world.

*

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

You were born and raised in Houston, yet you speak Polish beautifully. What kind of Poland did you come to know during your childhood visits to your grandmother?

Isabella Skrypczak:

I grew up in a home where Polish was the only language spoken, so it naturally became my first language. My parents sent me to a Polish school in Houston, so Polish identity was always a central part of who I am. But it was the time I spent in Poland with my family that truly shaped me.

The Poland I first encountered in the 1980s was marked by scarcity and grayness — a lack of basic goods, rows of concrete apartment blocks, a certain heaviness in the air. As a child, I felt a quiet sadness there, as if something essential was missing, even within myself.

Then came the 1990s — a country in transition, newly independent, slowly opening itself to the world. There was a sense that Poland was finally beginning to breathe again, although the process was far from easy. I remember small Fiat cars, Polonez vehicles, and even horse-drawn carts still present on the roads. In the countryside, there were houses with thatched roofs, and most families lived in apartment blocks, escaping on weekends to modest garden plots on the outskirts of cities.

Iza, as a Kraków girl, photo from the author's archive

Shops were few, and their shelves often empty. My grandmother treated rural patients, and in return received eggs, cream, or milk — simple exchanges that felt deeply human. There was no internet, only a handful of television channels, so we children lived mostly outdoors, often barefoot, inventing our own worlds. Those memories remain among the most vivid and joyful of my childhood.

By the early 2000s, Poland had changed dramatically. Joining the European Union and NATO, it began to flourish. New buildings appeared, the streets filled with different cars, and there was a sense of renewal. I remember feeling relief — as if Poland was finally being seen and valued.

At that time, I was interning at a law firm, volunteering, and studying abroad at the Warsaw School of Economics. Despite occasional remarks — being called “the American,” or gently teased about my grammar — I felt a deep sense of belonging in Poland. In many ways, more than in the United States, where I often felt like an outsider despite being born there.

Today, the Poland I see is vibrant, stable, and forward-looking — a place where people are consciously working to heal the wounds and traumas of previous generations. I feel grateful to be part of that process.

Four generations of women in 1988 - 52 years after the end of the war. From the left: Leokadia Sidorowicz, Ida Teresa Kinalska (the author's grandmother), Małgorzata Kinalska (the author's mother), and Isabella Skrypczak, photo from the author's

archive.

*

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

Your grandmother's story begins like a scene from a drama — a night raid, Soviet soldiers, deportation. When did you first hear this story?

Isabella Skrzypczak:

I must have been about two years old. My grandmother was telling someone about that night — how soldiers entered her home with weapons. She didn't realize I was in the room, listening.

I remember feeling an overwhelming fear, as though the story were happening to me.

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

You write that, as a child in Texas, you were afraid of a "Soviet soldier," even though the war had long ended. Would you say this reflects intergenerational trauma?

Isabella Skrzypczak:

Yes — without question.

After years of therapy, personal healing, and studying intergenerational trauma and epigenetics — as well as working with others in similar contexts — I can say with certainty that this was a clear example of inherited trauma. There is substantial research that supports this phenomenon.

Leokadia Sidorowicz and Włodzimierz Soroko - the parents of the author's grandmother, when they began seeing each other, photo from the author's archive

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

Did your grandmother speak openly about her experiences, or was there a long silence?

Isabella Skrzypczak:

She did speak — with family, with colleagues, with neighbors. She shared fragments of her story: the deportation, the hunger, the uncertainty about her father, the people who helped her.

But these were general recollections. She rarely entered into detail.

Even so, we could feel the emotional weight behind her words — the grief of a lost childhood, the fear, the longing. It was only when she wrote everything down that the full depth of her experience became clear — and, with it, the origins of emotions I had carried myself.

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

What prompted you to bring this story to an English-speaking audience?

Isabella Skrzypczak:

At first, I translated the memoir for my daughter. I wasn't sure she would be able to read it in Polish one day.

Then the war in Ukraine began.

My family has roots in Lviv, and I felt a deep sense of pain seeing

war return to that part of the world. My grandmother took in a young Ukrainian woman and her eight-year-old daughter, Kira. I spoke with them often over FaceTime.

Kira was clearly traumatized — her breathing shallow, her body tense, her responses hesitant. It was unmistakable.

My grandmother said to her:

“Kira, my dear, I know what this is like. Russia invaded my country too. I was afraid too. But I survived — and you will survive as well. You will return home. Right now, you are safe.”

I watched my 88-year-old grandmother comfort that child — as if she were speaking to her younger self.

In that moment, something became very clear to me. I could not remain passive. In Kira, I saw my grandmother — and my daughter.

That was when I decided to translate and publish the book. So that children like Kira could live in peace. So that no child, anywhere in the world, would have to grow up in fear.

Leokadia Sidorowicz (top center) and her daughter Ida with friends in 1936, photo from the author's archive

Włodzimierz Soroko (first from the right), in the Polish Armed Forces in the West, most likely in Palestine in 1942, photo: author's archive

*

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

How did you approach translating such a deeply personal story into English?

Isabella Skrzypczak:

It was a long and demanding process, one that required many pauses — moments to search for the right words. Polish allows for a remarkable range of emotional nuance, and when I first translated my grandmother's text literally into English, I realized that something essential was missing. The emotional depth, the imagery — the elements that allow a reader to truly enter the experience — were not fully there.

So I had to reshape the narrative. In many places, I expanded descriptions and restructured passages in order to convey not only the meaning, but also the emotional truth of the original.

At some point, I realized that the story did not truly end with my grandmother's departure from Siberia. I began speaking with her for hours, conducting dozens of conversations to fill in the missing parts. Her two years in Kharkiv were extremely difficult, and her journey back to Poland was far from simple.

I also spoke with my mother, who sent me archival materials — articles about my great-grandfather, as well as documents detailing my grandmother’s later achievements in medicine. I studied all of these carefully and incorporated them into the book.

A group of students on the steppe. Ida is at the top left, smiling, photo from the author’s archive.

When I shared the manuscript with my father, he told me: “Iza, this is excellent. But an English-speaking audience will not

understand Soviet terminology or the historical context. You need to provide more background.” He was right.

I turned to historical works — books by Anne Applebaum, Norman Davies, and others — and gradually expanded the contextual framework of the narrative. It was a time-consuming process, because I wanted to be as precise and responsible as possible. The final text was reviewed by my godmother, who has worked with the United Nations and is an outstanding historian, as well as by professional fact-checkers at my publishing house.

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

In the book, you reflect on how American education covers World War II extensively, yet says very little about the deportations of Poles to the Soviet Union. Why do you think this part of history remains relatively unknown?

Isabella Skrzypczak:

The Soviet Union was part of the Allied forces. The United States, together with Stalin, emerged victorious from the war. Afterward, the U.S. became involved in the Nuremberg Trials, and by that time, the Cold War had already begun.

Including Stalin in those processes would have significantly escalated tensions. As a result, certain aspects of history —

including the fate of deported Poles — became politically inconvenient and were largely left unaddressed.

In a sense, this history was pushed aside in order to avoid further conflict.

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

Were there moments during the translation when the story stopped being “a story” and became something deeply personal and emotionally overwhelming?

Isabella Skrzypczak:

Yes — many times.

The most difficult passages for me were those describing my grandmother’s separation from her father, the experience of hunger, the loneliness, and the impossibility of returning home.

Ida's first school photo after returning to Poland from Siberia, at the age of fourteen, photo: author's archive

It felt as though entire generations of family history had been erased — as if they had never existed.

What affected me most profoundly was the dehumanization — the stripping away of dignity, of identity.

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

Your grandmother's story is not only about suffering, but also about extraordinary resilience. What qualities do you admire most in her?

Isabella Skrzypczak:

She has an extraordinary intuition. She connects with people very easily — there is something about her that naturally draws others in.

And she carries within her an immense inner strength. It is something you can feel — something she radiates.

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

After returning from Siberia, your grandmother became a distinguished physician and scientist — a diabetologist and endocrinologist, and a recipient of multiple honorary doctorates. Do you believe her childhood experiences influenced her later path?

Isabella Skrzypczak:

Yes, I do.

I believe her achievements are deeply connected to what she received from others during her time in Siberia — acts of kindness, gestures of the heart.

In the midst of fear and displacement, she encountered humanity. And I think she carried that energy within her throughout her life — passing it on to her patients and to

everyone she encountered.

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

You describe translating this book as “an act of love.” Do you feel that this publication closes a chapter in your family’s history — or opens a new one?

Isabella Skrypczak with her grandmother, Ida Kinalska-Pietruska, photo from the author’s archive

Isabella Skrzypczak:

It allows my family to understand ourselves more deeply — our relationships, our emotional world.

It helps us recognize our pain and release it — to separate our own lived experiences from the trauma we have inherited.

It teaches us how to honor our family history without passing its weight on to future generations.

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

Do you feel that, through this book, you are giving voice not only to your grandmother, but to an entire generation of children deported to Siberia?

Isabella Skrzypczak:

Absolutely.

This is not only the story of my grandmother, or even of Polish deportees. It is also the story of many other nations — Russian, Ukrainian, Belarusian, Jewish, and people from the Baltic countries.

There are many of us in the world who share this history.

Joanna Sokołowska-Gwizdka:

What universal message do you believe readers can take from this book today?

Isabella Skrzypczak:

That the force of life is the most powerful force in the world.

That human pain is real — and deserves to be seen and met with compassion.

That acts of kindness matter.

And that a human being, stripped of labels, is sacred.

If we take the time to understand our family histories and work through intergenerational trauma, we may find peace.

And perhaps — just perhaps — we may move closer to a world without war.

*

We invite you to a meeting with the author at the Book People bookstore in Austin:

Dziedzictwo pamięci

Niektóre historie rodzą się w chwili, gdy ktoś puka do drzwi w środku nocy.

Isabella Skrypczak, tłumaczka syberyjskich wspomnień swojej babci

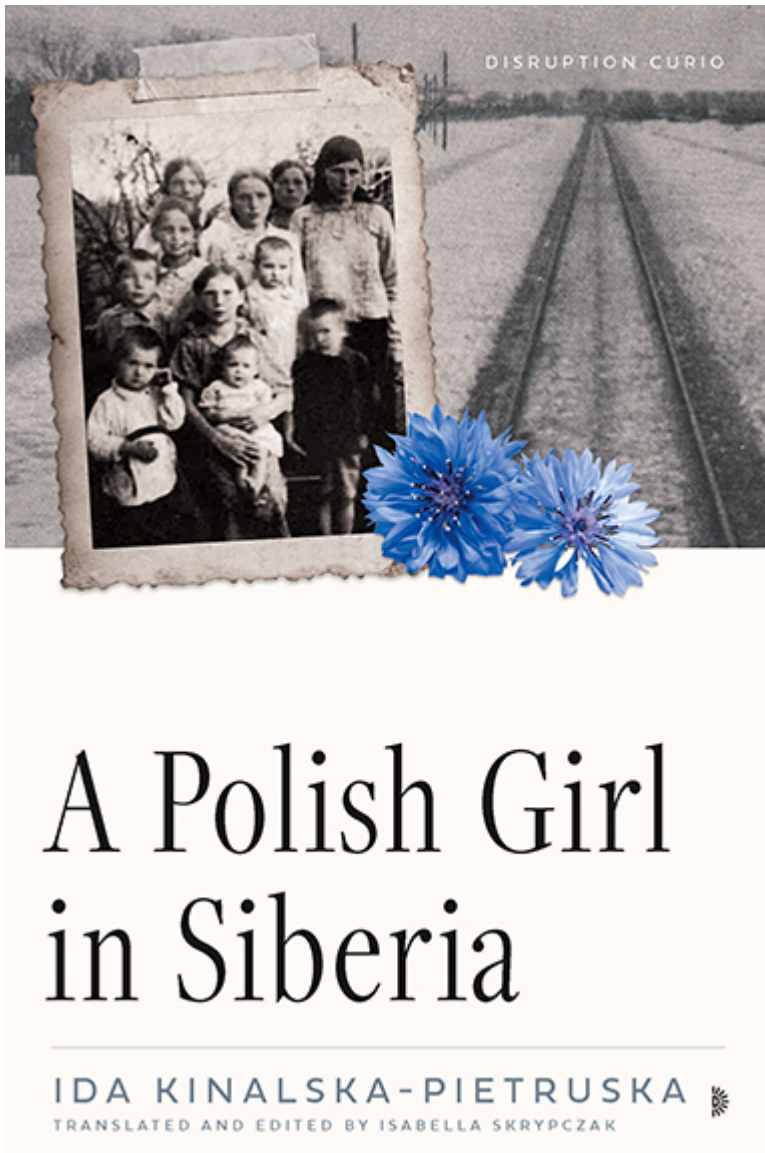
Rozmowa z Isabellą Skrypczak - tłumaczką książki swojej babci Idy Kinalskiej-Pietruskiej „A Polish Girl in Siberia”.

Historia XX wieku zapisała się w pamięci Europy wieloma

tragediami. Nie wszystkie jednak są równie obecne w świadomości świata. W cieniu opowieści o II wojnie światowej pozostaje dramat setek tysięcy Polaków deportowanych przez władze sowieckie na Syberię i do Kazachstanu.

Jedną z nich była Ida Kinalska-Pietruska. Miała zaledwie sześć lat, gdy w 1940 roku sowieccy żołnierze wyważyli drzwi jej domu i wraz z matką wysłali ją w podróż w nieznane — w bydlęcych wagonach, w głąb imperium Stalina. Jej wspomnienia z tamtych lat — zapisane z perspektywy dziecka — stały się przejmującym świadectwem czasu.

Po latach historia ta otrzymała nowe życie dzięki wnuczce autorki, Isabelli Skrypczak, która przetłumaczyła te wspomnienia na język angielski i opatrzyła je własnym komentarzem. Dzięki temu opowieść o deportacji, przetrwaniu i niezwykłej sile człowieka trafia dziś do nowych czytelników.

*

Joanna Sokołowska-Gwizdka: Urodziła się Pani i wychowała w Houston, ale świetnie mówi Pani po polsku. Jaką Polskę poznała Pani podczas wakacyjnych wyjazdów do babci?

Isabella Skrypczak: Wychowałam się w domu, w którym

mówiło się wyłącznie po polsku, dlatego język polski jest moim pierwszym językiem. Rodzice wysyłali mnie do polskiej szkoły w Houston, więc polskość zawsze była częścią mojej tożsamości. Lata spędzone z rodziną w Polsce również mnie ukształtowały.

Poznałam Polskę lat 80. Pamiętam biedę, szarość, brak podstawowych rzeczy i betonowe bloki. Odczuwałam wtedy smutek, jakby brakowało mi części własnej duszy. Potem przyszły lata 90., kiedy Polska zaczęła transformację — znów niepodległa, otwarta, jakby nareszcie mogła oddychać. Pamiętam jednak, że ta przemiana nie była łatwa i wymagała czasu. Po ulicach jeździły „maluchy” (Fiat 126p), polonezy, a także pojawiały się pojazdy konne, tzw. furmanki. Pamiętam domy na wsiach kryte strzechą, czyli dachami ze słomy. Większość ludzi mieszkała w blokach, a na weekend wyjeżdżała na swoje małe działki poza miastem.

Iza, jako krakowianka, fot. arch. autorki
Sklepów było niewiele, a towarów na półkach brakowało. Babcia leczyła biednych ludzi na wsi, a w zamian otrzymywała jajka, kiełbasę, śmietanę czy mleko. Nie było Internetu, tylko dwa kanały w telewizji, więc wraz z innymi dziećmi spędzaliśmy większość czasu na dworze, często bosy. Jakie cuda wtedy wyprawialiśmy... To są moje najpiękniejsze wspomnienia z dzieciństwa.

Pamiętam też lata 2000., kiedy Polska weszła do Unii Europejskiej i NATO i bardzo się rozwinęła. Powstały nowe domy i sklepy, na ulicach pojawiły się różne marki samochodów. Przyjeżdżając do kraju, odczuwałam ulgę, że świat wreszcie docenił Polskę i Polaków. Pracowałam wtedy jako stażystka w

kancelarii prawniczej, wolontariuszka w organizacjach charytatywnych oraz studentka na wymianie w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie.

W Polsce zawsze czułam się bardziej akceptowana niż w USA — jakbym należała do tego samego plemienia. Oczywiście, czasem nazywano mnie „Amerykanką”, pytano, czy w Teksasie jeżdżę do szkoły konno albo śmiano się z mojej polskiej gramatyki. Jednak w porównaniu z doświadczeniem w Stanach byłam tu bardziej u siebie. W USA, mimo że się tam urodziłam, często czułam się obca.

Dziś Polska, którą widzę, jest kolorowa, stabilna, zamożna i pełna środowisk, które dążą do gojenia ran i traum poprzednich pokoleń. Cieszę się, że i ja mogę w tym uczestniczyć.

Cztery pokolenia kobiet w 1988 roku - 52 lata po zakończeniu wojny. Od

lewej: Leokadia Sidorowicz, Ida Teresa Kinalska (babcia autorki), Małgorzata Kinalska (mama autorki) i Isabella Skrypczak, fot. arch. autorki

*

Historia Pani babci zaczyna się jak scena z dramatu — noc, żołnierze sowieccy, deportacja na Syberię. Kiedy po raz pierwszy usłyszała Pani tę opowieść i jak wpłynęła ona na Panią?

Pamiętam, że gdy byłam bardzo mała — miałam około dwóch lat — moja babcia opowiadała komuś, jak sowieccy żołnierze w środku nocy, z bronią w ręku, wtargnęli do jej domu. Nie zdawała sobie sprawy, że byłam w pokoju i to słyszałam. Ogarnął mnie wtedy ogromny strach, jakby ta historia dotyczyła bezpośrednio mnie.

Czyli to wczesne doświadczenie tak na Panią wpłynęło, że — jak pisze Pani w przedmowie — jako dziecko w Teksasie odczuwała Pani strach przed „sowieckim żołnierzem”, choć wojna dawno się skończyła. Czy to przykład tego, jak trauma przenosi się między pokoleniami?

Po latach terapii, pracy nad sobą oraz zgłębiania wiedzy o

traumie pokoleniowej i epigenetyce — także w pracy z klientami, gdzie dzielę się swoim doświadczeniem — wiem już na pewno, że był to przykład traumy przekazywanej między pokoleniami. Przeprowadzono na ten temat wiele badań i powstało wiele prac naukowych, które to potwierdzają.

Leokadia Sidorowicz i Włodzimierz Soroko - rodzice babci autorki,

gdy zaczęli się ze sobą spotykać, fot. arch. autorki

Czy Pani babcia długo milczała o swoich doświadczeniach z Syberii, czy raczej opowiadała o nich rodzinie?

Babcia rozmawiała o tym z bliskimi — w domu, w pracy, z sąsiadami. Opowiadała także podczas podróży. Mówiła, że

została zesłana z mamą, że nie wiedziała nic o ojcu, wspominała głód i ludzi, którzy jej pomogli. Były to jednak raczej ogólne opowieści — nie wchodziła w szczegóły.

W tych rozmowach wyczuwaliśmy ból, lęk, żal po utraconym dzieciństwie i tęsknotę za ojcem. Dopiero kiedy opisała swoje doświadczenia w książce i szczegóły jej gehenny zostały przelane na papier, zrozumiałam, skąd pochodziły również moje emocje.

Co było impulsem, aby pokazać tę historię amerykańskiemu czytelnikowi?

Na początku przetłumaczyłam opowieść babci dla mojej córki — nie byłam pewna, czy będzie na tyle znała język polski, by móc ją kiedyś przeczytać w oryginale.

Potem wybuchła wojna w Ukrainie. Mam korzenie lwowskie ze strony dziadka, więc poczułam ogromny ból, że znów wojna dotyka moją rodzinną ziemię. Babcia przyjęła wtedy pod swój dach młodą Ukrainkę i jej ośmioletnią córkę Kirę.

Rozmawiałam z nimi wiele razy przez FaceTime. Widziałam, jak Kira była przerażona — oddychała płytko, jej ciało było sztywne, trudno jej było odpowiadać na proste pytania. Było widać, że doświadcza zespołu stresu pourazowego.

Babcia powiedziała jej wtedy:

„Kira, kochana moja, wiem, jak to jest. Rosja też napadła mój kraj, też musiałam mieszkać z obcymi ludźmi, też się bałam. Ale przeżyłam. I ty też przeżyjesz. Znow będziesz w swoim domu. Teraz jesteś bezpieczna”.

Widziałam, jak moja 88-letnia babcia uspokaja dziecko — jakby mówiła do samej siebie sprzed lat.

Wtedy zrozumiałam, że nie mogę pozostać bierna. W Kirze zobaczyłam moją babcię. I moją córkę. Postanowiłam przetłumaczyć i wydać książkę, aby dzieci takie jak Kira mogły żyć w spokoju — i aby żadne dziecko na świecie nie musiało się bać.

Leokadia Sidorowicz (u góry pośrodku) oraz jej córka Ida z przyjaciółmi w 1936 roku, fot. arch. autorki

Włodzimierz Soroko (pierwszy z prawej), w Polskich Siłach Zbrojnych na Zachodzie, najprawdopodobniej w Palestynie w 1942 roku, fot. arch. autorki

*

Jak wyglądał proces przenoszenia tej bardzo osobistej opowieści na język angielski?

Proces był długi i wymagał wielu przerw, aby dobrać

odpowiednie słowa. Język polski pozwala wyrazić niezwykle subtelne stany emocjonalne. Kiedy przetłumaczyłam tekst babci na język angielski, zorientowałam się, że brakuje w nim tego, co zawierała babcia — uczuć i obrazów działających na wyobraźnię czytelnika, pozwalających mu utożsamić się z bohaterką.

Musiałam więc przekonstruować całość i w wielu miejscach dodać opisy, aby właściwie oddać sens i emocje oryginału.

Kiedy przetłumaczyłam część opowieści kończącą się na wyjeździe z Syberii, zdałam sobie sprawę, że to przecież nie jest koniec tej historii. Rozmawiałam więc z babcią przez wiele godzin, przeprowadziłam dziesiątki wywiadów, aby uzupełnić jej opowieść. Jej dwuletnie doświadczenia w Charkowie były niezwykle trudne. Również wyjazd z Ukrainy do Polski nie należał do łatwych.

Rozmawiałam także z moją mamą, która przesyłała mi artykuły o moim pradziadku oraz dokumenty dotyczące osiągnięć babci w jej karierze medycznej. Wszystkie te materiały dokładnie przeanalizowałam i włączyłam do książki.

Grupa uczniów na stepie. Ida jest u góry po lewej, uśmiechnięta, fot. arch. autorki

Następnie wysłałam całość mojemu ojcu. Powiedział: „Iza, to jest świetne. Ale świat anglojęzyczny nie będzie rozumiał ani sowieckich terminów, ani naszej historii — trzeba dodać więcej kontekstu”. Uznałam, że ma rację. Sięgnęłam więc do książek historycznych, takich jak *Gułag* i *Borderlands of Eastern Europe* Anne Applebaum czy *Europe: Between East and West* Normana Daviesa.

Po tej lekturze uzupełniłam książkę o szerszy kontekst historyczny. Zająłoby to dużo czasu, ponieważ zależało mi na rzetelności. Całość została następnie sprawdzona przez moją matkę chrzestną, która współpracowała z ONZ i jest znakomitą historyczką, a także przez zespół „fact-checkerów” w moim wydawnictwie.

W książce pojawia się refleksja, że w amerykańskiej edukacji dużo mówi się o II wojnie światowej, ale niewiele o deportacjach Polaków do Związku Sowieckiego. Dlaczego Pani zdaniem ta część historii wciąż jest tak mało znana?

Związek Sowiecki należał do aliantów. Stany Zjednoczone wraz ze Stalinem wygrały wojnę. Po jej zakończeniu Ameryka zaangażowała się w procesy norymberskie, a ponieważ rozpoczęła się już zimna wojna, włączenie Stalina do tych procesów mogłoby jeszcze bardziej zaostrzyć napięcia.

W rezultacie nasza historia stała się w pewnym sensie „niewygodna” i przez lata pozostawała na marginesie, aby nie prowokować dodatkowych konfliktów politycznych i nie drażnić Stalina.

Czy podczas tłumaczenia były momenty szczególnie trudne emocjonalnie – kiedy historia przestawała być historią, a stawała się osobistym doświadczeniem?

Oczywiście — było wiele takich momentów. Najtrudniejsze były dla mnie fragmenty dotyczące rozdzielenia babci z ojcem, głodu, samotności oraz niemożności powrotu do domu.

To tak, jakby ktoś wymazał setki lat historii rodzinnej — jakby ona nigdy nie istniała. Najbardziej poruszyła mnie dehumanizacja człowieka.

Pierwsze zdjęcie szkolne Idy po powrocie do Polski z Syberii, w wieku czternastu lat, fot. arch. autorki

Historia Pani babci to nie tylko opowieść o cierpieniu, ale także o niezwykłej sile przetrwania. Czy widzi Pani szczególne cechy, za które Pani podziwia babcię?

Babcia ma niezwykłą intuicję. Z łatwością nawiązuje relacje z ludźmi i przyciąga ich do siebie. Ma też ogromną wewnętrzną siłę, którą emanuje.

Po powrocie z Syberii Pani babcia została wybitną lekarką i naukowcem — diabetologiem i endokrynologiem, laureatką m.in. dwóch doktoratów honoris causa. Czy uważa Pani, że doświadczenia z dzieciństwa wpłynęły na jej późniejszą drogę życiową?

Wierzę, że jej osiągnięcia były związane z tym, co otrzymała od zwykłych ludzi na Syberii — z darem serca. To była energia dobra, którą dostała od innych w czasach strachu i tułaczki. Myślę, że nosiła ją w sobie przez całe życie i przekazywała dalej — swoim pacjentom i ludziom wokół siebie.

Mówi Pani o tłumaczeniu tej książki jako o „akcie miłości”. Czy czuje Pani, że ta publikacja zamyka pewien rozdział w historii rodzinnej, czy raczej go otwiera?

Ta książka pozwala mojej rodzinie lepiej zrozumieć samych siebie, nasze relacje i nasz świat. Pomaga zrozumieć nasz ból i się od niego uwolnić — oddzielić własne doświadczenia od traum odziedziczonych. Uczy nas szacunku do historii rodzinnej, ale bez przenoszenia jej ciężaru na kolejne pokolenia.

Isabella Skrypczak z babcią, Idą Kinalską-Pietruską, fot. arch. autorki

Czy ma Pani poczucie, że poprzez tę książkę daje Pani głos nie tylko swojej babci, ale całemu pokoleniu dzieci deportowanych na Syberię?

Zdecydowanie tak. To nie jest tylko historia mojej babci i zesłanych Polaków. Dotyczy również wielu innych narodów — rosyjskiego, ukraińskiego, białoruskiego, żydowskiego czy mieszkańców krajów bałtyckich. Jest nas wielu na świecie.

Jaką uniwersalną i wciąż aktualną naukę można wyciągnąć z tej książki?

Myszę, że siła życia jest najpotężniejszą siłą na świecie. Że ludzki ból jest prawdziwy i warto go zauważać oraz odpowiadać na niego współczuciem. Że liczą się gesty płynące z serca. Że człowiek, pozbawiony etykiet, jest święty.

Jeśli zrozumiemy przeszłość naszej rodziny i uporamy się z traumą pokoleniową, możemy odnaleźć spokój. A może wtedy będziemy w stanie stworzyć świat bez wojen.

*

Zapraszamy na spotkanie z autorką w księgarni Book People w Austin:

Isabella Skrypczak
with Rachel Merrill Moss
Friday, April 10 at 7 PM

DOY
DOY
DOY
community

AUSTIN
POLISH SOCIETY

Book People
A Community Bound by Books.